Ilarion Ionescu Galați, dirijorul... pictor!

(Daniela Caraman Fotea, 23 octombrie 2006)

Stagiunea Radioului continuă în forță. Cea de a doua evoluție a „naționalei” (13 octombrie), a adus la pupitru o prezență de sigur succes: dirijorul **Ilarion Ionescu Galați**, MAESTRUL, așa cum frumos (și firesc) îl prezenta promo-ul Radioului. Potrivită distribuție, alegere a „duo-ului” creator de stagiuni, dir. **Nicolae Costin – Carmen Dincă**. Din program nu lipsește piesa românească (doar trei dirijori fac gestul prezentării repertoriului național până la finele anului). Concertul pentru orchestră de **Paul Constantinescu** atât de rar cântat, are nerv, subtilitate. Sugestiile „mioritice” tanspar într-o atmosferă senină, cu lumină de frescă.

„Nu mă fixez pentru totdeauna într-o anume versiune”, îmi spunea cândva **Alexandru Tomescu**, acum solist al concertului. „Ceea ce mă pasionează în meseria mea este căutarea continuă. Uneori sunt romantic, alteori, nu pun foarte mult de la mine, las muzica să vorbească de la sine. Important este echilibrul între cele două tendințe opuse: interpretarea cu nota personală și starea în care lași muzica să curgă prin tine, cât punem de la noi și cât lăsăm muzica să vorbească. Dar, totul se petrece sub același... 'acoperiș'. Nu există versiuni identice. Nu e ca la proiecția unui film care rămâne neschimbat. Muzica este vie, mereu alta”. Așa a fost și sub bagheta lui **Ilarion Ionescu Galați**, Concertul pentru vioară și orchestră de Wieniavski. Nonconformismul turneului Schumann, a coagulat talentul violonistului în jurul propriilor certitudini.

În Simfonia a V-a beethoveniană, destinul este privit nu ca o lespede; este interpretat ca o (pe)trecere a anotimpurilor vieții, cu... viteza noastră cea de toate zilele... în sclipiri, umbre, smerenie, speranță, victorii și meditație... cu nuanțe filigranate îngemănate cu forța mesajului. Am prețuire pentru o parte a doua – de substanțialitate, cu voci inedit reliefate din contrapunctul obișnuit al interpretărilor simfoniei. Dirijorul schimbă bagheta în... penel și oferă imaginea „concretă” a sintagmei culori ale sunetului. De altfel, se întîmplă pe tot parcursul concertului. Este preocuparea vădită de bună vreme a artistului-maestru. Cu mare cîștig în expresivitate, atmosferă, elevație spirituală.

Beethoven – contemporan nouă, este investitura imaginată și transmisă de dirijor, cu gest sigur, sugestiv, mișcare seducătoare.

Cu sală plină, concertul a fost o... oază de muzică!